

— Какъ ще стоя тамъ, ваше благородие, когато куршуми и гранати, като дъждъ, падаха, ми отговори той наивно. Ний излѣзохме на пѣтя, и като хукна народа, а по послѣ, и кавалерията, и артиллерията да бѣгатъ и насъ увлѣкоха.

Тоя отговоръ, разбира се, не ме удовлетвори. И за да ме задобри Лилитка ме попита, не желая ли да похапна, понеже ми билъ приготвилъ. Това бѣше нѣщо не обикновено, тъй като Лилитка самъ никога не се сѣщаше да ми приготви ястие, при всичко, че у него винаги имаше мои пари за тѣзи цѣль. Лилитка посла едно килимче на трѣвата, на което сложи ястието. Но, ако и да не бѣхъ отъ отзарана нищо хавалъ, менъ не ми се ядеше. И какъ ще ми се яде? Тукъ се бѣхме събрали всичкитѣ отъ дружината офицери, които уцѣляхме отъ боя — числомъ — всичко двама! азъ и Прапорщикъ Большевъ.

Ний седнахме на килимчето съ Большева, споглѣдахме се единъ другъ и заплакахме.

Тъй като азъ бѣхъ останалъ старши въ дружината, понеже, всички други, освѣнъ Большева, бѣха убити или ранени, то и приехъ командуванието ѝ. Прѣди всичко азъ прѣброихъ опълченцитѣ, и въ нея се оказаха 117, когато прѣди боя бѣха 690. Къдѣ сж останалитѣ? Наистина, не ще сж паднали убити всички, тъй като и сега още продължаваха да пристигатъ; но, въ всѣки случай, числото на падналитѣ убити и ранени бѣ голѣмо. За общата загуба можеше да се сжди по загубата на офицеритѣ, а именно убити: дружинния командиръ Подполковникъ Калитинъ, командиръ на 1-ва рота капитанъ Θεодоровъ, командиръ на 2-ра рота Штабсъ капитанъ Усовъ, завѣдющия оръжието Поручикъ Поповъ; ранени: Штабсъ-Капитанъ Поповъ, Поручикъ Живаревъ, Подпоручикъ Божински, Подпоручикъ Поликарповъ и Подпоручикъ Добровски, а Штабсъ Капитанъ Стесель контузенъ; слѣдователно, отъ 12 офицери, които влѣзоха въ битката, излѣзли бѣха отъ строя 10 и повече отъ 200 чоловѣка убити и ранени долни чинове.

Когато слѣнцето заседна и настана нощъта, небесния сводъ на югъ, по направление къмъ Стара-